

brollador hi haurà uns bancs perquè el davant centre i els interiors puguin descansar en completa llibertat.

Tot el camp estarà ple de «parterres» amb flors i violes i amb els seus corresponents arbres enans que fan tan bonic a Sardanyola. En lloc de banderetes de còrner s'hi plantaran uns esvelts xiprers i al peu dels pals de la porta hi creixeran unes «enredaderes» amb campanetes i tot.

El porter tindrà un banc per ell tot sol i unes palmes de la terra de l'Albarranch amb la única finalitat de donar-li ombra.

Com poden veure, serem el amos. Per tant, no ens queda altre remei que felicitar el jardiner i l'arquitecte, els noms dels quals no podem dir, perquè feriríem llur modestia, etc., etc., etc.,

Teva... meva... i gol!...

Hem passat cinc dies amb l'ai al cor creient que d'un moment a l'altre el terreny de joc del Granollers S. C. es tornaria en una mena de mar de plors i desconsol dels amants futbolístics.

Djous de la setmana passada vàrem presenciar un espectacle que difícilment, per molts anys que visquessim, s'ens farà fonedis de la nostra imaginació: al punt de les set del vespre i quan es trobaven admirant les habilitats de la colla capitanejada per En Tòfol més de quatre-cents socis del club, al pou li va venir mal de ventre i l'aigua va deixar de sortir a l'exterior. Com que això de l'aigua diuen que és absolutament necessari per fer créixer tota mena de plantes, encara que nosaltres sostenim el contrari, puix també ens considerem com plantes, més o menys racionals, i mai no la tastem, seguint els consells de les eminències mèdiques que diuen que l'aigua té microbis i que aquets maten les plantes. Però aneu a fer-ho creure així als pagesos, que ells la demanen sempre, encara que a la botella hi portin vi.

Uns quants dels més abnegats començaren a l'engreixament de la maquinària interior i exterior del motor; altres la neteja del sub conductor; una majoria a fer nosa i els restants a donar consells de franc.

Passa l'estona i el preciós líquid. (segons diuen) no pujava, perquè l'aigua ja era acabada. El forner mut va tenir una pensada que el farà cèlebre en aquest món i a l'altre: els va engregar un parlament altament emocionant; els va parlar d'en Marcel·lí Domingo, de quan ell era directiu del club, del monument de la Plaça de Perpinyà, de la colastra i de la puja del pa. En fi, els va endinyar una oració amb el màxim de tendresa paternal, fins que els quatre cents socis vàrem plorar més que miss Madalena, i, oh, miracle!, tota aquella aigua que queia dels ulls socials va omplir el pou i En Tòfol i la seva brigada varen poguer convertir el terreny de joc en un llac que el de Laussane al seu costat sembla ia una miniatura.

Divendres cap al tard tornàrem a veure moviment entre els elements directius granollerins. En Martí prenia la fresca davant de L'Unió, amb en Francàs, en Serra i en Gubert; l'Abella i en Jané enraonaven amb veu de baríton per l'Alameda del Parc; l'Obrero, dins dels Radicals, semblava un professional de pianista de maneta fent anar la del telèfon...

—Aquí... Granollers ¿Con quién hablo?... ¿Qué dice?... No, hombre! La Señora Figols debe estar en su casa... A mí que me explica!... ¡Vaya un lío!

—Pepeta. Pepeta! Sí; soy yo... Póngame en comunicación con el noventa de Pineda...

—Pineda... Pineda... Pineda.

—Ara mateix ha passat per aquí davant — li diu en Carlets.

—No, hombre, no es al tenor que busco; es al señor Bofill que debe estar tomando la fresca la mar de fresco, en Pineda, y nosotros aquí achicharrándonos. Pineda?... Pineda?... Ojalá cayera un chaparrón de viva la virgen.

—Escolti—gracies a Sant Isidre!— ¿Es vosté en Martí Forcada?

—¡Atiza!

—Díguli al señor Paco que en lloc d'arròs que ens faci canelons per l'àpat del bateig de demà i que...

L'Obrero penja l'aparell i dona instruccions perquè tots els directius es reuneixin immediatament.

La reunió va durar menys que un caliquenyo quan surt bo. Varen pendre acords revolucionaris: O el senyor Bofill trobava un cavall blanc per continuar les obres del terreny o ells s'encarregarien de trobar uns quants exemplars, que ja els tenien filats.

Dissabte, nova reunió. Més revolució i cops de puny sobre el marbre de les taules.

Diumenge, a les dugues de la tarde, un turisme que amb l'Abella, en Gubern, en Serra en Francàs i en Jané, surt de Granollers a cent cinquanta per hora cap a Pineda. Al punt de les tres ja trobem els nostres directius sota una figuera amb el president del Granollers seient i prenent moka, licors i «habanos».

Com que això fóra més llarc que una novel·la per entregues i el director sempre rondina perquè escric massa, i això que ell no paga les quartilles, so's els diem que de la reunió dels sis va sortir un acord fraternal i un cavall blanc més formós que un be joveçà.

Les obres aviat pendran un estat intensiu de rapidesa, puix hi ha pessetes per a fer el terreny de joc granollerí digne de la seva història deportiva i els seus jugadors es troben disposats a no deixar-s'hi guanyar cap partit, ni aquí ni fora de casa, com ho han demostrat el passat diumenge esquilant el Júpiter a domicili per dos gols a zero.

L'AIGUADER

J. F.—Sí, podeu escriure... Podeu escriure a la família demanant «quartos»; però a nosaltres? Apa, home!...

UILEF.—Que vostè ha escrit al «Xut»? Sí; ja pot ésser, ja. Segurament va enviar-los el butlletí de subscripció.

M. R. A.—Procuri fer coses curtes. El seu article és massa llarg i faria molt mal efecte enganxar un tros de paper sota del periòdic per poder-li enquibir.

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Dos viatges diaris

Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Condestable Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
3to. Eugènia, 14 (Gràcia)